

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh 'poda,
Wokřew F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerje; knižicziščežerńi w Budyschinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr. i portom.

Miserikordias Domini.

Jana 10, 12—16.

Pšes zyle łube lěto naš rjanosć a džitny Božeje stwórbny t temu pohnuwaju, stworiczelej křwalbu spěwacž, jeho móz, jeho mudrosć, jeho lubosć posběhowacž. Tuž je nam i wutrobny spěwany tón křěrlusć:

Sdž, stworiczeło, tvoju móz
A mudrosć wohladuju,
Sdž na wschěch puczach, džeń a nóz,
So by ty lubosć, čuju,
Dha njem'žu so doć spodživacž
A njewěm čzi doć křwalby dacž,
Mój Božo, Knježe, Wótcze!

Wóšebje w nalěczu je naša wjeběloć w tajnim křěrlusću wulka. W nalětnym čažu je wěćje tež bylo, so je so Bóh niž jeno jako křes a wótz, ale tež jako pastyr křwalil. Sdž rěćka běži a sdž maja ludžo a štót dobry čaž, tam pobožny spěwať kwoju radosć se kłowami 23. psalma wupraja: „Tón Knjes je mój pastyr, na ničim ja nusu njesměju“. To je pastyrski spěw i kotrymž je pobožny pastyr so Bohu, wschěhomóznemu pastyrjej, doměrit. Dawno přiedy, hacž je dobry pastyr Jesuž Křistuž kwoje stadlo hromadžil, je so tutón psalm saspěwał. S našonjenja Božeje dobroty je wón nastal. Radosć rosomneje a džakowneje wutrobny so t tajnemu nabožnemu džakowanju powyšćhi. Hagle w křěrlusću je tale radosć polna.

Bóh Knjes pať wot kwojeje česće ničžo njesħubi, hdyž my křěsczjenjo kabi pšči spěwanju 23. psalma na Jesuža myšlmy. Ně, našch Wótz w njebiekach je hagle pšes Křistuža t polnej

česćzi pšćichol. Sdž dobrý pastyr Jesuž Křistuž lud wodži a paže, tam so w duchu a prawdže t Bohu modla. Ničto nje-pšćindže t Wótzu křiba pšes Jesuža, kotremuž džakowna křěsczjanška duscha po 23. psalmje tale spěwa:

Tón Knjes mój křěrný pastyr je,
Mje w kwojim stadle wodži.
Mi ničžo nusa njebudže,
Wón wobara wschěj šćodži.
Wón mje tam stajnje napáže,
Sdž strowa trawa narosće
Na luzzi Božoh' kłowa.

Stara křěsczjanška, kotraž je kabi tutón křěrlusć sa naš lubšći wuřwolila, to i tajkej wjeběloću praji, so so něšto teho w jejnym wóczku křěćzi, šćtož jej tón dobrý pastyr wschědnje dawta.

Jesuž je so kam pastyrja mjenował. Pšes měru lubosne, ale tež wykole ku jeho kłowa wo pastyrstwjje. Šćlužba a tež křěstwjto, woboje leži w jeho kłowach, hdyž wón rjeknje: „Ja bym tón dobrý pastyr. Tón dobrý pastyr wostaji kwoje žiwjenje ja wozny. Ja bym tón dobrý pastyr a snaju kwoje wozny, a wone mje snaju. Ja mam hišće druhe wozny, te njejk i teje womežernje. A te kame dħrbju ja tež pšćiwjesć, a wone budža mój kłóž křěscz, a budže jene stadlo a jedyn pastyr“.

Stadlo móže so jeno pod křěrnym šćitom, pod mudrosću a lubosću kwojeho pastyrja derje měć. Pšćetoz wschudže strach hroža. Wozny pšćecziwo wjelke ničžo njesamóža. Jesuž nje-sbože stadla wopřujuje, kotrež najaty paže. Tón so boji hdyž wjel pšćindže. Wozny jeho njejk. Wón čeknje, so by kam so wukhowal. Tajny njeħwěrný pastyrjo ku Ćarisejz a měšč-

nizy, Jesuſowi pſhecziwnizy. Wjelt je ſakon, kotryž tama, abo ſly njepſheczel, kotryž pyta, kohož by požrjel.

My ſmy wobroczeni k paſtryej a biſkopej naſchich duſchow. W knjeſowej zyrkwi mamy ſchit pſhecziwo ſtaženju, khlěb ja duſchu a ſjednoczenſtvo ſ Bohom.

W naſchim čaſku je mnoho kſheſczijanow, kotriž ſebi ſwoju zyrkej wjazn njewaža. Wyhla ſebi, ſo móža bjes tajſeho duchowneho ſchita wobſtejecz, bjes khlěba wěrnoſcze žiwi bycz a bjes towarſtwa ſ Bohom we woſadze wěrjaznych porjad a měr wuži- wacz. Nětko tež kſheſczijenjo wot ſwětnych ſakonjow, wot ſwětneho porjada a dobrých hoſpodariſkich wobſtejnoſcjom wſcho ſbože čłowjeſtwa woczaſnja. Dale ſwětna myſl je ſama na ſebi dobra, ale wona njejmě ſama knježic. Wyhſchi nadawki r- tón, ludžom lěpſchu wutrobu dawacz, ludži ſmyſljenje jaryadowacz, wučizicic a polěpſchowacz. To čže tón dobry paſtry w zyrkwi.

Čłowjek ma ſtaženje ſam w ſebi. Wón dyrbi ſchit a khow pytač w mozy ſbóžnika. Čłowjek je khow a ſlaby, wón njemóže ſam na ſbožowny pucz pſchicic. Wón dyrbi ſo roſkwe- čicic, ſo poſhlincic a ſo trochtowacz, wón dyrbi ſo žiwicic na paſtwje najrjenſchoje a najſwecziſchoje wučzby, w kotrejž wón čuje, ſo „duch je, kiž žiwych žiwi“, a ſo „čělo ničžo njepomha“. Čłowjek je wopuſhczeny w žiwjenju a we wuhirjeczu hdyž wón njeje k wěrje do Boha domjedženy, ſe ſwojim njebeſtim Wótzom wuſjednany. Hdyž pak wón wěri, dha čže wón ſo tež ſtowar- ſchicic ſe ſwojej woſadu a ſo ſobu na tym ſradowacz, haj ſobu k temu pomhacz a něſchto dawacz, ſo Jeſuſ Chryſtuſ ſwoje ſtadko paſe w zyrkwi.

Jedyn knjeſ a jene ſtadko! To je kónž, ke kotrenuž naſcha wěra wſchitke ludy domjedže. To hiſcže dolho traje! Naj- priedy dyrbi ſo kſheſczijanſki lud ſam ſaſo k ſwojemu paſtryej a knjeſej wobrocicic. Na to haſle miſionſtvo ſaſo poſtupuje. K tajtemu hoberſtemu džělu je zyrkej tu. Jeje čaſ ſaſo pſchindže. Tón Knjeſ dobywa. Santjen. T. w P.

Kſheſczijanſka wěra žiwa móz.

Has pſchindže k miſionarej, mjeſ Židami ſkuttowazemu, Žid, kotryž bě wozdžer wjetſcheho ſarjadniſtwa, a proſheſche, ſo by w kſheſczijanſkej wěrje roſwucžowany byl. Miſionar ſo jeho wopraſcha, ſ kajſeje pſchiciziny je ſo ſa to roſkudžik. Žid powjedawſche jemu na to wo icžehowazym naſhonjenju:

Čsm 20 lět dolho kſheſczijanow wobtedžbowal a njeſkym na- mafal, ſo bychu tuſczička lěpſchi byli dylži Židža. Wčžera rano pak nětko něſchto woſebiteho naſhonich. Porucžich jenej ſ na- ſchich telefonistinom něſchto, ničžo ſle dale, jenož jemu maſu nje- wěrnoč, jemu wobkhadnu lžu, kaž to waſchnje je taſ we wſchě- dnym wobkhadze. Tola měſto teho, ſo by po mojim porucženju činila, ſapowě ſo telefonistina, prajizy, ſo je to pſhecziwo jeje ſwědomnju. Najpriedy běch pſchewapjenty, potom ſo roſhně- wach a je hrozach, ſo ju ſe ſlužby puſhcžu, jeli ſo po mojim po- rucženju nječini. Tola wona woſta piſchi ſwojim, mi woſru- cžejo, ſo jaſo kſheſczijanſka njemóže pſhecziwo temu činicic, ſchtož jej ſwědomnje ſaſa. Roſhorjenty ſawoſach druhu telefonistinu, piſchifaſach jej to, ſchtož tamna činicic nochzysche, a wona jo hny- dom wuwjedže.

Bu wječor. Čsedžach ſam domach w ſwojej iſtweje a roſ- pominach ſebi, ſchtož ſo rano podaſo bě. Dyrbjach to ſaſ a ſaſo činicic; ſo telefonistina wěrnoſcž taſ lubowawſche, to mje ſa-imo- wawſche, runje kaž to, ſo piſchi ſwojim ſe wſchey roſkudnoſcžu woſta. Čkónčnje ſtažech, wſach kiž a klobuſ a džěch na haſu, hdyž telefonistina ſ maczerju hdyleſche. Jaſo ſaſtupich, poſtroži

ſo wona. Wyhſleiche drje ſebi, ſo pſchindu jej ſlužbu wupotwe- džic. Tola mje pſheczelitwje poſtrowi a potom woſta, jaſo by ničžo dale njebylo, pſchede mnu ſtejo, woczaſujo, ſchto bych chyzl. Buch pſches tole ſadžerženje troſchku ſamplenty.

Čkónčnje ſapocžach rěczecž, prajizy: „Moja knježna, dyrbiu ſo waſ něſchto wopraſhcč. Wy dženkra rano prajehcže, ſo nje- móžecje jaſo kſheſczijanſka pſhecziwo ſwojemu ſwědomnju něſchto činicic. Prajče mi: Hdyž jow macže tutu waſchu khowloſcž a móz? Je Chryſtuſ woprawdže jena móz we žiwjenju? — Jeje wocžžy ſo blychc-ſchtej a wona wotmoſtwi: „Ow ně, Chry- ſtuſ njeje jena móz w mojim žiwjenju! Chryſtuſ je ta móz mo-eho zylého žiwjenja!“

Rěczachmoj a rěczachmoj. Čkónčnje ju proſchach wo adreku, na kotruž bych ſo wobrocicic moſl a wjazn naſhonicz wo na- božinje taſke mozy; pſchetož po taſkej mozy ſym ſo dolho hižo žedžik. A nětk tu ſym a proſchu Waſ, ſo byſcže mje w kſhe- ſczijanſkej nabožinje roſwucžowal.“

Čchto čže to tuta podawisna? Wona poſaže, ſo kſheſczijan- ſka wěra je žiwa móz. Hdyž pak huſto dočez tutu žiwu móz nje- pytatjeſch a njewohlač, njeje to wina wěry ale čłowjekow, kotriž njech tež ſ je e mjenom ſo piſcha, w mjej a ſ njej žiwi njeſku. Hdyž žadny čaſ, žada pak ſebi naſch čaſ, ſo bychmy w tutej žiwkej wěrje žiwi byli. Taſ bychmy najlěpje ſa Knjeſowu zyrkej a ſa naſch lud ſkuttowali, poſhlincic ſlabych, wožitwjejo li- wſkich; to by tež to najlěpſche wo owanje a wobaranje bylo pſhe- cziwo wſchěm njepſheczelſtww, pſhecziwo zyrkwi a wěrje, kaž pſhecziwo wſchěm wuſtupam a hrozjenam. — Wěra do Jeſom Chryſta je žiwa móz a plodži žiwjenje, tu čaſne, tam wěcžne!

Džen 18. haprleje.

je bliſko. Čwangelizy kſheſczijenjo ſo hotuja, ſo bychu tutón džen woſebje wopominili, tón džen, na kotrymž Luther pſchod 400 lětami we Wormſu ſtejeſche piſchod kžězorom a kžěworſkim ſej- mom a pſchod nim woſta, ſo ſpuſhcžejo niž na ſwoju móz a ſwojich pſheczelow pomoz, ně ſo ſpuſhcžejo jeno na móz teje wěr- nočcže, kotraž je čłowjekam ſapoložena w Božim ſłowje. Čo bychmy tola tež my wſchitzy ſo ſaſožili na tutón ſaſož! My bychmy tež woſtali, njech je čaſ. tež kajkiž je! Najlěpje duž ſwječiziny ſobu, hdyž ſo ſ nowa a hlubje ſaſožimy na tón jedyn wěſty ſaſož, kotryž je Čože ſlowo, kotryž je Jeſuſ Chryſtuſ ſam.

Dokelž je 18. haprleja jena pónđžela, budže ſo jubilejny džen njedželu priedy, njedželu Jubilate, ſobuſwječicic. Duž ſwječiziny tón tež ſobu piſches to, ſo ſo na tutym dnju piſchi Bo- žich ſlužbach bohacže wobdžělimy, kaž na druhich jubilejnych wuhotowanjach, kotrež ſo tam a ſem piſchihotuja. Budž tutón džen jene wobnowjenje naſcheho wuſnacža k Božemu ſłowu, kaž k wěrje do Jeſuſa Chryſtuſa! Tola niž tutón džen jeno, ně kóždy wſchědny a njedželſki džen, kotryž Čoſ Knjeſ po tym nam ſpoſhcžeji po ſwojej hnadže a ſwojim dolhocžakanju!

Miferikordias Domini.

Dženka ſpominamy woſebje ſ próſtwami a ſ dobroproſche- njom na naſche džěczatka, kotrež do ſchule džěchu k přěnjom raſej, kaž na naſche džěczi do zyla. Žim ſpěwa naſch Čejlč rjanſy ſpěw, kotryž my ſ nim ſ nowa ſpěwacz čžemy:

Na Tebe, Jeſu, hlada

Ta byla džěczatow,

Wiſchicic k tebi lubje žada

Do twojich njebežow.

Duž daj, so priedy inaja,
 Sčtož ty naš wučzil bñ,
 A tak do Božoh' raja
 Pucz ma bncž nam'fanb.

Saj, polni swuklivosce
 Pucz bñchmy pòsnali,
 A w psiche njewinosce
 Tež ponižnje jón schli.

Zyrfej a stat.

Jutry bñ nimo. To ma dwoje na řebi sa nasche džeczi a niz mjenje sa starichich: sajrup do schule a sapoczatt paczersteje wuczby. W schuli je nabožina džel zpleho porjadneho roswucžowanja; tehodla starschi njetrebaju řwoje džeczi wořebje sa nabožinu samolwicž; schulste pichedstejiczeřitwo ma řo wřchudžom sa to postaracz, so řo w schulach nabožina dawwa. Šdžez řo to nještawa, je to njedostatk, kotryž žaneho samolwjenja sa řo nima. A tola řo tajkeho řtawa. —

Jako bu we wulfořtatnym řejnje wothłokowane wo tym, hacž dñrbja czi starschi, kotřiz řebi sa džeczi nabožne roswucžowanje žadaju, tole wořebje schuli pschisjewicz, abo hacž dñrbja czi starschi, kotřiz džeczi do nabožneho roswucžowanja řlacž wochzedža, tole schuli řjewicz, namaka řo wjetřchina hłokow sa to druhe; potajřim starschi, kotřiz chzedža džeczi s nabožneho roswucžowanja won mecz, dñrbja sa to namjet pola schule řtaticž; bčchu to 204 hłokb sa to, 150 hłokow pschecžitwo temu. Š tutym wothłokowanjom je wuprajene, so je nabožne roswucžowanje porjadny wotdžel řchulřkeho roswucžowanja. Pschecžitwo tomule, potajřim sa to, so nabožina wjazb do porjadnych řchulřkich hordžin njeřtuscha, hłokowachu wřchitzy řozialdemokračzi, s nimi řtatny řekretar Šcholta, pichedřhda ministerialneho wotdžela sa řchulřke wěžb; sa porjadne nabožne roswucžowanje hłokowachu nēmřko-nacionalni, nēmřka ludowa řtrona, zentrum, bajerřka ludowa řtrona, řwjařk burow a demokračjo a řwjesechu tak 204 hłokb. Š demokračami hłokowalře tež sa to minister Roch, tola pobrachowachu pschi wothłokowanju s demokračisřeje řtrony, mjes tutymi tež jeje pschedřhda.

To druhe, řchtož cžaj po jutrach řebi žada, je wobdželenje pschi paczerřkeje wuczbe, kotraž řo řař řapoczina. Šchtož řo na nej njewobdželi, njebudje řonfirmirowany; runje tak njebudža tež te džeczi řonfirmirowane, kotrež nabožne roswucžowanje we schuli njewopřtija, řhiba so řu řo starschi sa dořahaze druhe nabožne roswucžowanje postarali. Mjecz řo tu wobředžbuje, řchtož je řo s wobřamřnjenjow řhnydy psched řróřkim wo nowinach wofjewjalo, s jeneho džela tež tu w naschim řopjenku!

Bóh daj, so by jutryny duch noweho řiwjenja bñdlił pschi wřchitřich tutych dželach řaž tež w zplhm naschim ludu a jeho dželanjju, řtutkowanju, wjeřelenju, w jeho zplhm řiwjenju.

Jutry. — spiritiřmus.

Njedawno nēřchto wo tym piřachmy. Psched řróřkim ředžech na řelesnizb. Jena řnjeni ředželře řobu. Bē drje nasdala řlyřchala, řchto řhym. Duž řo mje woprašča, řchto wo řpiritiřmje mēnju, pschisřtajiwichi, so je tola nēřkle jara rořřchēřeny a so je tež wona hižo nēřchto ras pōdla byla a so je řo řaj to jara řpodořbalo. Raž řo řamolwjejo doda, so řo ř spiritiřmej njedžerži ale řpiritualiřmej; řpiritiřmus, řak wona mjenjeřche, to je to řse, řam řo duchi pōřaža, řam je tež wjele jebanřtwa pōdla, ale řpiritualiřmus, to je to wērne; wona njeje hiřchēže řobuřtaw towarřtwa, tola chze wona tež řo řapřacz dacz. Špiritualiřmus

to je nēřchto zple řchēřčanzste, nēřchto jara pobožne, řam řo řpēwa a cžita a psches medijum řēčža duchowni — wēřo řemrēčzi — a pēduja; je to jara řjenje bñlo.

Tak njerēčzi a njewēři jeno tuta jena ale řich wjele, řnadž mōžemy pajičž, jara wjele, a to niz řařo nēřdže wo zupřch řra-řach, řaž to řak rad pschi řajřich wēřach pajiřmy, nē tež pola naš, tež mjes Šserbami. To wřcho ničžo njepomřa, to dñrbi řo ras wuprajicž. Tež Šserbow, pobožnych Šserbow wēra njeje wjazb řak řylna a řruta, so by řajke zupř wēřb wopokajala. Hižo dawno to, so řekty a podobne řpoczinanja řastupa a pschisřwřřka namakaja mjes Šserbami. Rař to mōžno? Šchto řa pschicžina? Ra řamřna řaž druhdže. Šswjate piřmo a řa wēra do Boga Wōtza a do našchego řbōžniku řesufu Šchřřtuřku njeje wjazb řon jedny řrutny wjerdy řalozk, na kotrymž bñchu řo řwarili řako řiwe řamjenje ř řiwemu řwarej, kotryž je jedny wo řesufu Šchřřtuřku. Potom bjes džitwa, hdyž tež wjazb řon hřd nimaja, wo kotrymž wukhow a řchit namkaja psched wřchēmi nadřadami a řeřčemi řeho řatana, wo kotrymž naš ř Luther řpēwacz wjedželře:

„Jedn wjerdy hřd je naš Bóh řam,
 břojn, dobra řylna řkala!“

Wulki řhēřlujř stareho řalonja, 23. řřalm, tež wjazb řa řiwj nimaja, dořelž nimaja řeje wēřb, kotraž řo na Boga řpuschēža, řo řemu dowēři. Wōn řim wjazb njeje wodřer, řepjera na pucz psches hory a doły a hłubiny a řkaliřka řeho řiwjenja. Šepjera řak řreba cžlowjek, duž pschima řo řija, kotrehož runje namaka, a řchynka ř nim dale; podřjera řlabej nozy — abo řnadž do řyla wo nozy hižo řhubi — ř nēřařkej řřku; bjes džitwa to, so dalořo njepřchidže, so řo wobřunje, so do hłubiny padnje. Rařke řije, řřki řu řekty, pschisřwēra a podobne wēřki, a řhromi, řlabi řu czi řiz wēřb, wēřb nimaja, kotraž řtupa wēřtu řrocžel po pucz řiwjenja. —

Pschisřwēru naspomničmy tež. To je wořebity řtaw řam řa řo, a bñchmy-li wo nej piřacz řžyli, by to byla řniha hōbřřka, niz wo pschisřwēře druhich, nē, wo pschisřwēře, kotraž je mjes Šserbami domach ře řarodawnych cžakow řow, ř cžakow, řako našch prawčēřjo woprowachu řwōjim pschisřōham. —

Do řuteho wřchego t. r. do řekrow, pschisřwēřb a podobneho nups mēřcha řo nēř řpiritizmus a řpiritualiřmus — dželimy wōboje, dořelž řami řak chzedža — a mjenuje řo nowa nabožina abo řa nabožina, kotraž řchēřčanzřtu wēru dopřelnja, dořonja pschede wchēmi psches to, so to řiwjenje po řmjerczi dopokaze — so potajřim ř řchēřčanzřteje wēřb řčini řlyřchenje, widženje a wjedženje.

A tola řpiritizmus njeje ničžo nowe; je drje řak řtary řaž cžlowjekoj. We wřchelakich cžakach a we wřchelakich ludach je bōle wustupowal hacž řařo wo druhich. Špiritizmus njeje tež jeno to, so řam duchow abo duřche řemirēřch widžisřch abo řlyřřichich; nē, řpiritista řrořhmi řo je řwōjimi duchami psches řlepanje, piřanje, wōn da řim psches medije řēčžecž a wōn je wōhlada ř pomozu řwōjich medijow.

Šo je řpiritizmus wořebje nēřkle řařo ř nowa řiwy a řo wořebje tež wo naschim řraju rořřchēřja je řēžehw wulřeje wōjny. To praščenje: Šdže řu řařchi mōřwi? Šchto je ř nimi? řaž to druhe: je naš „řhubjeny“ (Bermiřter) woprawdže mōřwy abo je hiřchēže řiwy? je řon ř nowa řbudžilo, je řemu nowych „wēřřjazyřch“ dořylo.

Toła řpiritizmus njeje řon jeničřki, kotryž řa ř tutych řtruchlych praščenjow wulřeje wōjny dořyřka; nē, pschi wēř wřchelakeje družiny runje řak, a runje řak mjes Šserbami. Šchto njeby wjedžal wo řym cžēmno-pohansřim „řlucžewjercženju“ a podobnym hōřupokuzom, kotryž je wjeřele řatana řameho.

Epiritizmus abo mojedla spirituzalizmus, kaž jón we Sužizh nadeńdzesh, pokhadža w swojim nęczičim wutworje s Ameriki a Zendželsteje, njeje pať jako tajki hasle we wulke; wójnje k nam pschischol ale hižo do njeje. (Psihi skladnosći pokracczowanje.)

Jesufa tam stajichu s Barabašom hromadže, s jennym tych najnjehmamičich cźlowjctow. Jesuf, tón njewinowaty, da ko jatamacz, so by Barabbaš, tón winowaty, swobodny byl. Barabbaš, tón bym ja. —

Sczerpliwosć je lubosć, kotraž nošycz a snjesć samóže. —

To potajnistwo „Chrytuš we wami“ nędhribimy jenož s rozumom spschijecz, ně, my dhrbimy jo žiwe we nami saczutowacz. —

Wumóženi bym; je czi czežko, so by lubowal, so by wodawal? Je-li so haj, nješy hišcže wumóženy, nędawšy ko hišcže wumóz zyle. —

A tola niz pobožny.

Bohobojańny Ludwik Harms-Hermansburkfi je kamřneho skonjenža scžehowazy podawł powjeda: Ras do jeneje wšy pschindžech, hdžež muža nadeńdzesh, kotryž bē mi jako wošebje wuprawdženy kšecižian wopřowany. To bēšce mi cžim bóle swješelaze, dofelž Bože słowo na tamnym městnie w ele njepłacješce, a moja wutroba tola tať jara bratrowskeho towarštwu potreba. Tón muž nimo teho do samožitych a widženyh ludži kšučješce, a to mi teho muža hišcže drožšceho cžinjješce, dofelž ko wschať, kaž je inate, jamožiczi a widženi ludžo s wjetšcha Šbóznika hanibuja; pschetož hinať ras njeje, hač so wschať blašn byč dhrbich psched swětom, cžesch-li Jesufowy woczobniť byč. Tež woprawdže w nim muža namafach, kotryž porjadnje nędželu dopoldnja a popoldnju Božu kšučžu wopytowášce, tež porědko wón s tyeńšceje Božeje kšučžy wuwosta. W jeho domje ko slajnie ranjšcha a wječorna nutrosć wotmēwasche, stajnje ko k blidu a wot blida spēwasche, a to ko tež tehdy sta, hdž bēchu wošebni hoježo pola něho na wopšcže. Wón kšwēru k Požemu blidu kšodžješce a wjele rjaných, kšeschčžianšich knihi a s biblije cžitajše. Hdž ščo k njemu pschindže, ko wón najradšcho wo duchowných wězach sabawješce. Móžecze kšebi loško myšlicz, so ko s wutrobu temu mužej pschisamřnyh. Jako bēch tam dlějšchi cžab byl, ždyn druhdy prajicž kšuchach, so je tón muž jara skupy, a hdž bē wo jeho wužitk cžinicz, kšebi tež njesprawnosće a jebanštwu domolesche, haj, někotrehožuli cźlowjeka s lichomštwom wuzyzowášce. Ja to njewēryach, pschetož došahazy a se stokrécžneho skonjenja wjedžach, so kšwēt pobožnyh cžerpicž njemóže a kšebi najwjetšce lžē dowola, so by ko na nich hrěškil a jich hanil. K swojej najhlubšchej srudžbje dhrbjach ko pať tola pschekwēdcžicž, so woprawdže kšuposć jeho wbohu duschu wobšnježješce. D, tať bym jemu na to jeho hrěchi psched woczi stajal, jemu to dopokajowal, so laťomny je pschibožny cźlowjek, a kšuposć korjen wčheho šleho, jeho pokajowal na pohórčeniē, kotrež runje psches něho ko statwa, dofelž ko jeho dla pobožni jako ludatojo hanja. Wšcho bē podarmo, wón ko na kemšichodženiē, cžitaniē, k Božemu blidu-kšodženiē powoľášce, cžehoždla jemu šbóznosć pobrachowacz njemóže. A tať je wón wumrjel a do wěcžnosće wotěšol. Ale wón runje tola pobožny njebē! —

Kropimufa.

Jedyn wulki kšwjedžen, ja kotryž bēchu nimale wšchitzy wjeřni wobydlerjo po swojim samoženju lēpšchi wobjed pschihotowali, móžješce macz bohateje kšwójby kšudoby dla jeno kropimufu a karan wody na blido stajicž. Erudnje džēczi na kšudobne blido šhladowachu; tola macz jim s pschecželnyh wobicžom k tutemu wobjedu kšasješce. „Ach, lube džēczi, mi bē tež žel, jako

poliwku wariach a karan pjelnjach; ale ja na to pomyšlicz, tať je Snjes Jesuf na Kananejškim kšwaku swojim lubym woczobnikam tež karan s wodu pjelnicž dať a tola jim wodu do wina pschewobroczi. Eudješce troschšne, wón tež na našch napoj kšwoje žohnowanje položi“. Na to wona swucženu blidnu modlitwu wuspēwa, ale s wošebitej nutrosću, tať so ko wócžka džēczi na nju kšožichu:

Pschincz, Snježe Jesu, budž našch hošcž,

A žohnuj, ščož by nam wobradšil! Šamjeň.

Nětko ko sa blido kšchdachu, jēdžichu a pijachu. Šonkrécž swucžena jēdž hinať kšodješce. Cžim wjazy ko jēdžješce a pschješce, cžim wješelsche bywasche blidne towarštwu, tať so dhrbjachu ko kšame na tym spodžiwacž. „Widžicže wy“, macz škoncžnje rjekny, „so bē Snjes Jesuf našch hošcž a nam kšwoje žohnowanje da? Džafujmy ko jemu!“

Kšchčženi wšchitzy wot blida stajichu, džafowachu ko a kšwalachu jeho mjeno s tym pšnacžom, so bēšce Snjesowa mišcž jim cželnje a duchownje kšwjedžen wobradšila.

Ščo je wěcžješce.

Wobšedžat banki ko tych, kiž chžychu pola něho pjentješ na dai dacž abo pjentješ papjery kupicž, stajnje prascheschčžecže wy derje jēscž abo derje špacž? Hdž chžecže derje jēscž, dha kšebi kšupcže papjeru, kotraž wyšoku dai dawa; hdž pať chžecže derje špacž, dha kšebi kšupcže wēštu papjeru, kotraž kšadnu dai dawa. To bēšce mudry pjentješnik; a hdž jeho ludžo tať mudri bēchu a chžychu radšcho wobstajne dobre španje mēcz, hdžli někotre dobre dny wužiwacž, dha drje jim žane špadnjenje banki tať kšēte nicžo šchodžilo wēje. A tola móža tež tele wēšte papjery, kiž niťu dai dawaja, ko šhubicž; a tať dhrbi škoncžnje tón, kiž chže žyle dobre španje mēcz, hišcže žyle hinašchi rezepť mēcz; tutu radu jemu dawa jap. Šawol w listcže na Timotheja we 6. stawje, 6. šchucžžy: „Wulki dobytť pať je, ščož bohobojańny je a došcž ma na tym, ščož jemu Bóh da“.

Š blifsa a s dalofa.

Š Rušowšteje kšuchimy, so je tam wudyril kšod — kšod ja biblijami. A tutón kšod je jedyn plód — wulkeje wójny. Tež wona njeke dobre plody. Wēmy, so tutón kšod ja biblijami we Rušowškej wēje tón jenicžki dobry plód. Wukšyw, kotryž tutón plód něť nješy, ku kšobu wukšywali wšchitzy, kotř ku pomhali w pošlednich lētach rosšchējecž mjes wójnistimi jatymi bibliju. Dobrowólne dary ja to, kaž buch tež tu a tam psches duchowných wērane, pokasuja tu widomne plody, niz jenož na jennym pjencžku. Ščož tu pola naš bu rosšhwane, to ko tam na wulkim polu rušowškeho luda dale pjentuje a lubi rjane žně. — Š Rušowšteje ko psche, so ku tam wšchē cžiččžane biblije rospschēdate, so pať nowe ko cžiččžecž njemóža, dofelž tam njeje — papjery. Duž prošcha Rušoj, kotř ku hlowa tuteho ewangelskeho hibanja w Rušowškej, so by ko, je-li móžno, w Němškej abo Zendželškej abo Šchwedškej abo něhdže druhdže 1 million biblijow cžiččžal a potom do Rušowškeje poškal. Wodžer tuteho hibanja je wysch inženēr Prochanow. Tutón škoncža kšwój list pišcho: „Tu je jara wulki kšod ja biblijami a ewangelijami. Prošemy, cžincže, ščož móžecže. Wy šaplacžimy, ščož biblije placža“.

Šistowanje: M. w S. ja Jubilate. — R. we W. ja Candate

Šamolwity redaktor: šarat Wyracž w Moskaczach.

Cžiččž a naklad: Šmolerjež knižicžiččžerňa, šap. družštwu s wobmj. ruš. w Budyšchinje.